

«Ένα χαμένο γράμμα»

ΤΟΥ ΚΑΡΑΙΖΙΑΛΕ, ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΔΙΑΝΑ»

ΙΧΝΗ ΔΡΟΣΙΑΣ διατηρεί αυτή η κωμωδία. Οι παλμοί της ζωής που μας μεταδίδει είναι ακόμα ζωηροί παρά τις πυκνές διαλείψεις. Η κοινωνική και πολιτική ζωή ολόκληρης μιάς χώρας σατιρίζεται μέσα στην εικόνα αυτής της άσημης, καθυστερημένης έπαρχίας. Ένα χαμένο γράμμα που απευθύνεται από τον κομψευόμενο νομάρχη στην έρωμένη του Ζωΐτσα, την νέα και όμορφη γυναίκα του γέρου κομματάρχη της κυβερνητικής παρατάξεως, ξεγυμνώνει μπροστά στα μάτια μας τη Ρουμανία του 1884 και μας κάνει ακόμα συχνά να γελάμε με ό,τι μας αποκαλύπτεται μέσα στις πτυχές της οικογενειακής, της κοινωνικής, της πολιτικής της ζωής.

Άλλοτε παρασυρόμαστε και μετέχομε έντελώς και άλλοτε σκεπτόμαστε ότι οι Ρουμάνοι του 1884 θα γέλασαν σίγουρα πιο πολύ από μας. Άλλοτε μας άφορουν με ό,τι έχουν το αληθινό και μονιμώτερο όλα αυτά, στις εύστοχότερες στιγμές τους, και άλλοτε μας άφορουν λιγώτερο. Οι φόρμες είναι κομψές· έρχονται απ' τη Δύση· μυρίζουν Παρίσι, αλλά ο τόνος αυτού του πνεύματος δεν έχει πρωτευουσιάνικη πυκνότητα· είναι άραιός, έπαρχιακός. Ιδίως στην πολιτική συγκέντρωσι της δευτέρας πράξεως ή σάτιρα της έπαρχιακής άδειξιοτήτος των ρητόρων πάσχει λίγο από την ίδια άπνοια πνεύματος που με τόση επίμέλεια σατιρίζει στους ρήτορες· σου φέρνει μ' επιμονή την άγευστη ανάμνησι όχι έκλεκτικής καζούρας. Άλλα έχει και καλές θεατρικές στιγμές.

Το πολυπρόσωπο και απαιτητικό έργο υπηρέτηθηκε σωστά και καλά και από τον Κ. Μπάκα, τον σκηνοθέτη και από τον θίασο που κατά μέγα μέρος αποτελείται από νεώτερους και πολύ φιλότιμους ήθοποιούς και από τους πρωταγωνιστάς ιδιαίτερα τον Άλέκο Άλεξανδράκη, που κυριαρ-

χεί στα μυστικά του παρωδιακού και μεγαλορρήμονος τόνου στην κίνησι και στη μάσκα του προσώπου. Ήταν έραστής, ήταν Βαλκάνιος, ήταν νομάρχης, ήταν γεμάτος έκπεφρασμένες όσο και άοριστα διάχυτες φιλοδοξίες. Είχε κέφι.

Σωστά ζυγισμένη επίσης ανάμεσα στις έξ ίσου κυρίαρχες φιλοδοξίες της έρωμένης και της επί διπλών άγκυρών ήσφαλισμένης πρώτης κυρίας της πολιτικής ζωής, η Ζωΐτσα Τραχανάκε της Άλίκης Γεωργούλη ήταν το χαριτωμένο και κωμικό σκίτσο που σχεδίασε ο συγγραφέας.

Υπάρχουν έρμηνείες με κύρος: Το φούσκωμα του έπληρμένου άπατεώνα πολιτικάντε, που εκδιάζει με το χαμένο έρωτικό γράμμα, το παράστητε πολύ έντονα ο Γρηγόρης Βαφιάς. Ο μεθυσμένος πολίτης του Κώστα Μπάκα ήταν με όξύτητα ψυχολογημένος και άπείριτα πλασμένος. Ο συμπαθής, εύτυχής και εύπιστος σύζυγος της Ζωής πλάστηκε από τον Βασίλη Άνδρωδίνη μ' ένα έλκυστικό κράμα άγγελικών γηρατειών και παιδικής πονηριάς που παρακάμπτει χαριτωμένα την χονδροειδή άνδρική άθωότητα του ρόλου. Σωστούς και διασκεδαστικούς τόνους έχει και ο έπιτυχών βουλευτής Άγαμένων Νταντανάκε του Δ. Νικολέλη. Ωραίες στιγμές σ' έναν δύσκολο και παρατραδηγμένον ρόλο πολιτικής γελοιογραφίας είχε και ο δικηγόρος Φαρφουρίντε του Κ. Άποστόλου. Σωστοί στο πνεύμα της φάρσας και ο άστυνόμος του Χ. Δαχτυλίδη και οι κύριοι Γεννατάς, Γεωγλήρης, Δημητριάδης, Χριστόπουλος.

Κύριος συντελεστής και εύρετικός και σωστός έρμηνευτής στο πλάσιμο των προσώπων και του τόπου τους ο ένδυματολόγος και σκηνογράφος Γιάννης Καρύδης.

ΑΛΕΞΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ